

CARTA DOMINICAL

14 DE MAIG DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA

Crist en persona

El camí de la Pasqua no sols acaba descobrint el rostre i la mirada (“definitius”) de Jesús, sinó tota la seva persona, amb el seu misteri, la seva llum i el seu poder.

La representació de la persona de Jesús en la seva integritat continua sent un impossible, perquè continua pertanyent al misteri inefable. Però les possibilitats de la icona es posen al servei de la nostra oració contemplativa.

Recuperem la virtualitat dels colors. En el seu conjunt els blaus, el rosa, el daurat, harmonitzen entre si, amb la serenitat que reflecteix el rostre. Algun especialista arriba a dir que aquesta harmonia recorda la de la música. El blau del mantell cobreix la túnica vermella de Jesús, com la seva humanitat vesteix la seva divinitat (en contrast amb la representació de Maria, en la qual el vermell de la divinitat cobreix el blau de la seva humanitat). Entenent que la humanitat de Jesús no sols és un “vestit” de la divinitat, sinó una realitat veritablement assumida en unitat de persona. Però el seu mantell d'humanitat ha fet visible, accessible i propera la seva divinitat: és el rostre profundament humà del Déu cristià. El Verb, a través del qual Déu se'ns comunica, ha aconseguit el punt màxim de vinculació amb nosaltres i amb la nostra història.

En aquest sentit el llibre de la Sagrada Escripura, que sosté a la seva mà esquerra, s'ha de veure en continuïtat amb la seva humanitat, amb la túnica que cobreix el seu mantell. Totes les lletres de l'Escripura, de l'Antic i del Nou Testament, parlen d'Ell, revelen el seu misteri, de la mateixa forma que la seva humanitat. El llibre està obert, perquè, segons l'Apocalipsi, Ell, l'anyell ferit, va ser l'únic capaç d'obrir els seus segells, és a dir, el seu sentit profund i autèntic (cf. Ap. 5,6-9). Tot

en Jesús és comunicació, comunicació d'amor, donació de si mateix.

La seva mà dreta beneeix. Tota la seva obra va ser benedicció, la benedicció única i definitiva per a la humanitat, com diuen els evangelis que “alçà les mans i els va beneir” (Lc 24,50). És el Salvador, que atorga el do i la gràcia de Déu a tots els homes. Els tres dits oberts volen recordar les Tres Persones de la Trinitat, mentre que els altres dos fan referència a la doble naturalesa de Jesucrist. És possible veure en els dits creuats el monograma de Crist: la I, la C, el mitjà i el polze creuats, la X i la segona C (ICXC = abreujadament, Jesucrist, en grec).

No van faltar en la història, ni avui, els qui van negar la divinitat de Crist. Però la icona, amb la comunitat de la qual prové, té clar que s'ha de proclamar obertament la bellesa de la seva humanitat assumida pel Verb de Déu.

Per a valorar la imatge que contemplem hem de recordar el pas immediatament anterior, el punt des del qual anem acompanyant Jesús. És a dir, aquell Jesús sumit en la foscor del sofriment extrem, el Jesús sotmès i “fracassat”. És el moment de proclamar allò que va tenir la seva expressió perfecta en el Credo: “es va fer home... va patir, va morir, va ser sepultat... va ressuscitar i seu a la dreta del Pare...”. Allò que inspirà profundes i senzilles oracions, que posant de manifest el secret que encisava a sant Pau, l'amor en el cor de la Trinitat. Com aquesta síntesi del Patriarca Filarete, de Moscou, davant la representació de la Trinitat de Rublev: “El Pare és l'Amor que crucifica; el Fill és l'Amor crucificat; i l'Esperit Sant és la força invencible de la Creu (és a dir, de l'amor mateix)”.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat